

Česká historiografie zmapovala v polistopadové době poměrně rozsáhle nejznámější excesy komunistického režimu. V souvislosti s procesy s dr. Miladou Horákovou, generálem Heliodorem Píkou, Rudolfem Slánským, babickým či číhošťským případem apod. vyšla celá řada odborných i popularizačních publikací a článků. O mnohých případech byly natočeny dokumentární filmy. Budeme-li však hledat literaturu k případům méně exponovaným s úzkým regionálním významem, zjistíme, že se jedná o oblast publikačně téměř nedotčenou. Přitom tyto procesy měly pro počáteční fázi budování komunistického režimu zásadní význam. Jejich prostřednictvím komunistický režim v jednotlivých regionech vyvolal atmosféru všeobecného strachu a tím víceméně úspěšně paralyzoval jakoukoli aktivní snahu o zvrát poměrů. Nedostatek většího množství literatury k dané problematice má celou řadu důvodů. Jako první nás napadne poměrně krátká doba, která uběhla od listopadové revoluce a tudíž omezené období umožňující svobodně bádát a psát. Podíváme-li se však, kolik bylo ve stejné době vydáno knih pojednávajících například o první republice, všimneme si značného nepoměru. Je to dáno do značné míry nedostatkem vůle o době totality publikovat. Netýká se to pouze padesátých let, ale období komunismu vůbec. Nejvíce se odborný nezájem o toto téma projevuje u střední generace historiků. Zřejmě je to dáno tím, že v období normalizace mnozí historici zabývající se moderními českými dějinami, pokud chtěli zůstat v historických ústavech či na katedrách vysokých škol, psali konjunkturální články a dnes pochopitelně nemají příliš chuti publikovat práce s opačnými znaménky. Lépe se k problematice staví někteří historici ze starší generace. Mnohdy si sice prožili etapu nadšeného budování, ale většinou během šedesátých, případně sedmdesátých let prohlédli. I mezi nimi se však objevuje pouze několik jmen.